

РЕШЕНИЕ

№ 290

гр. София, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 19.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **11052** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на “КРИСТИ 12” ЕООД, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], Област София, представлявано от адв. В., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1085- 000602 от 26.09.2023г. на С. Й. - началник Група в Сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР - Русе, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2а, б. „а” от ЗДвП – прекратяване на регистрация на МПС с регистрационен № СВ 07775 НМ за срок от девет месеца. В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна - издадена е в нарушение на материалния и процесуален закон, при допуснати съществени процесуални нарушения. По подробно изложени съображения се прави искане съдът да се произнесе с решение, с което да отмени обжалвания административен акт. Претендират се направените по делото разноски.

Ответникът – С. Й., началник Група „Отчет на пътно-транспортните произшествия,

административно-наказателната дейност и информационно-аналитичната дейност“ (ОПТПАНДИАД) в Сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР - Русе оспорва основателността на жалбата чрез подробно мотивирано писмено становище. В условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на уговорения адвокатски хонорар.

Административен съд – София-град, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1632 от 02.12.2021г. министърът на МВР, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата е определил определени структури на МВР да осъществяват контрол по ЗДвП. Сред тези структури са Областните дирекции на МВР и СДВР. Със заповед № 3170 от 31.12.2021г. директорът на ОД на МВР – Русе е възложил на определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които и началник Група „Отчет на пътно-транспортните произшествия, административно-наказателната дейност и информационно аналитичната дейност“ (ОПТПАНДИАД) в Сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР – Русе.

С обжалваната заповед № 23-1085- 000602 от 26.09.2023г. на С. Й. - началник Група в Сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР Русе, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на МПС с регистрационен № СВ 07775 НМ за срок от девет месеца. В заповедта не се съдържат каквито и да било съображения във връзка с определената продължителност на мярката. Такива са изложени едва в становището на издателя на заповедта по жалбата, което е изпратено до съда.

Заповедта по същество е мотивирана с диспозитива си и с обстоятелството, че е издаден АУАН сер. ГА № 1017289 от 25.09.2023г., който е приложен по преписката и с който е установено, че на 23.07.2023г. Н. Р. в [населено място] управлява МПС с регистрационен № СВ 07775 НМ, собственост на жалбоподателя, след като е лишен от това право по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП (водач, на когото са отнети всички контролни точки).

В заповед за налагане на ПАМ от 15.09.2023г., чийто субект е Р. и в справка от 29.09.2023г. са описани наказателните постановления, с които са отнети общо 39

точки на Р., с указание кога са влезли в сила. Тези наказателни постановления не са представени по делото, но справката е официален свидетелстващ документ, който не е оспорен и се ползва с обвързваща съда доказателствена сила. Въз основа на данните, отразени в справката се установява, че Р. е загубил всички 39 точки с влизане в сила на наказателно постановление от 21.02.2023г., влязло в сила на 22.07.2023г. На датата на влизане в сила на това наказателно постановление Р. е загубил правоспособността си – ден преди извършване на нарушението, по повод на което е издадена оспорената ПАМ и близо две месеца преди установяването на нарушението с АУАН.

Отнемането на свидетелството за управление на МПС на Р. е постановено със заповед за налагане на ПАМ от 15.09.2023г., която е връчена на адресата на 13.10.2023г.

По делото няма конкретни данни кога и на какво основание товарният автомобил с регистрационен № СВ 07775 НМ е бил предоставен от жалбоподателя на Р. за ползване, но има достатъчно данни, че предоставянето е било дългосрочно.

Заповедта за налагане на ПАМ е връчена на жалбоподателя на 31.10.2023г., а жалбата до съда е подадена на 03.11.2023г .

Няма спор по делото, че МПС предмет на ПАМ е собственост на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.2а от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба и представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на ОД на МВР – Русе, коментираин по-горе, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. В акта са изложени

фактическите и правни основания за издаване на заповедта. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата чрез недопускане на управление на МПС от неправопособни водачи.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат определени принудителни административни мерки. Съдът следва да преценява материалната законосъобразност на оспорения акт към момента на неговото издаване, на основание чл. 142, ал.1 от АПК.

Видно от текста на закона, един от субектите на мярката по чл. 171, ал.1, т. 2а, б.“а“ от ЗДвП е собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. По делото се установи, че на 23.07.2023г. товарният автомобил на жалбоподателя е бил управляван от Р., който на 22.07.2023г. е загубил правоспособност на основание чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, чиято норма предвижда, че водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. По тези съображения съдът приема, че са били налице предпоставките за налагане на ПАМ, но не и в посочения размер. Определеният срок на действие на мярката е в рамките, определени от закона, но упражнявайки оперативната си самостоятелност при определяне на срока, административният орган е следвало да посочи в самата заповед защо определя срок към средния размер. Това не е сторено. Този порок би наложил изменение на срока на мярката до минималния размер в случай, че не са налице други основания за отмяна на заповедта.

При тези изводи относно наличието на основания за налагане на ПАМ макар и в минимален размер, съдът следва да провери дали наложената мярка не би ограничила по недопустим начин правото на собственост на жалбоподателя, гарантирано в чл.1 на протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, която предвижда, че „всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Предходните разпоредби не накръняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.”

Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл.1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на Конвенцията, а Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, е ратифицирана от Република България със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г. Съгласно чл.5, ал. 4 от Конституцията на Република България международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл.1 от Протокол № 1. Първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. Накрая следва да се установи дали намесата е позволена съгласно чл. 1, Протокол № 1, като се предпоставките за това са тя да е предвидена в закона, да е в интерес на обществото и да е спазен справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т.е. намесата трябва да е съразмерна.

Понятието „собственост“ по Конвенцията има автономно значение, което не се ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на

собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, което безспорно попада в приложното поле на чл.1 от Протокол № 1 към Конвенцията, затова няма смисъл да се обсъжда подробно обхватът на понятието по Конвенцията.

Процесната принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от девет месеца, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, тъй като го лишава от възможността за шест месеца да се ползва и да си служи пряко и опосредено с вещта, която притежава. Такъв би бил и изводът, ако мярката е за срок от шест месеца.

Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена – уредена е със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС от лице, което не е правоспособно, е дейност, която носи висок риск за живота и здравето на водача, евентуалните пътници в автомобила и другите участници в движението, както и за материални щети. Мярката е годна да изпълни целта си – несъмнено е, че по време на дерегистрацията, автомобилът не може да бъде ползван от водачи, които не са правоспособни.

В случая обаче съдът приема, че справедливият баланс между правата на засегнатото лице и интереса на обществото е нарушен, като съображенията за този извод са следните: видно от данните по делото отнемането на свидетелството на водача поради загубата на правоспособност на основание чл. 157, ал. 4 от МПС е разпоредено едва на 15.09.2023г., а заповедта е връчена на 13.10.2023г. До отнемането на свидетелството за управление на МПС Р. може да се легитимира пред частноправните субекти привидно като правоспособен водач на база притежаваното от него свидетелство. Няма общодостъпна база данни, от която частните субекти да черпят информация за правоспособността на лицата, на които предоставят автомобилите си за ползване. Обективно възможната грижа в подобен случай е подобна проверка да се основава на преглед на свидетелството на управление на лицето. В случая Р. е загубил правоспособността си поради влизане в сила на няколко наказателни постановления, с които му се отнемат точки, но продължава да притежава редовно от външна страна

свидетелство, поради което няма как дружеството чрез неговия законен представител да събере информация за загубата на правоспособност на Р. ден след осъществяване на този факт и преди отнемане на свидетелството му от органите на МВР. По тези съображения съдът приема, че в конкретния случай правото на собственост на жалбоподателя е засегнато по недопустим от Конвенцията начин.

По изложените съображения съдът приема оспорената заповед за незаконосъобразна, поради което същата следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото следва да се постави на обсъждане претенцията за разноски на жалбоподателя. По делото са представени доказателства за направени разноски в размер на 50лв. за държавна такса. Разноските следва да се възложат на ОД на МВР - Русе на основание чл. 143, ал. 1 от АПК.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 15 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на “КРИСТИ 12” ЕООД, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], Област София, представлявано от В., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1085- 000602 от 26.09.2023г. на С. Й. - началник Група в Сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР - Русе, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а” от ЗДвП – прекратяване на регистрация на МПС с регистрационен № СВ 07775 НМ за срок от девет месеца.

ОСЪЖДА ОД на МВР да плати на “КРИСТИ 12” ЕООД, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], Област София разноски по делото в размер на 50лв. за държавна такса и 600лв. за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

